

ל
י
ס
ה
א
ו
ב
ר
מ
ו

לחופש נולדה

אז מה אם הדיחו את
ליסה אוברמן
מ"נולד לרקוד"? אז הייתה לה
חוויה, ועכשיו כולם מכירים אותה
ויודעים שהיא לא סתם איזה
תיירת מקנדה אלא **עולה חדשה**,
וזו גם הייתה מקפצה טובה
לעולם המשחק. ומה עם פרס?
כסף? משהו? אל חשש.
לזה אבא כבר ידאג

מאת אורית מרלין-רוזנצווייג ■ צילום: גל חרמוני

"אין לי מושג איך הודחתי. זה מוזר, התחרות מבוססת על מה שהעם חושב, ואני יודעת שיש לי את כל התמיכה. אני הולכת ברחוב, וכולם אומרים לי 'כל הכבוד' ושאיני נהדרת. בפייסבוק אפילו כותבים לי שאני מעוררת השראה"

והמשך

רוב הזמן אני אוהבת את העובדה שאני בת 35, בחיי. אני עדיין נרדף לת את הנעליים הנכונות, יש לי חברים שמטיילים ברגע זה בהודו, והטלפון שלי עדיין מצלצל אחרי עשר בלילה, שזה, במילונם של אנשים נשואים, הסימן לכך שעדיין לחיים יש דופק. או למה, בכל זאת, אני זוה בכיסאי במכונית כשעה שלטיה אובדן נכנסת לבית הקפה? זה לא הבלונד המסנוור, לא הגזרה הנבעולית, גם לא האנגלית - שפת אם שהביאה מהבית - אם כי הייתי שמחה לקבל משהו מכל אלה, או לפחות את האנגלית. לא, זה משהו אחר לגמרי, מין משב של רוח נעורים מרעננת שאוברמן (21) מביאה איתה לכל מקום.

ליסה אוברמן, רקדנית בלט, עולה חדשה מקנדה, נראית כמו פרסומת לחר פשה בקאריביים: בלונדינית, שופת, מלאת חיים. על פי הגדרות סוציולוגיות, היא וחבריה, בני דור ה'X, זה שהחליף את דור האיקס, הם צעירים שמנהלים חיים חברתיים מלאים דרך טכנולוגיה דיגיטאלית, הורעות אס.אם.אס ורשי תות אינטרנט חברתיות. בעולם זה מטומם משמעו קיים, מה הפלא שאוברמן מקבלת בהכנעה את הרחטה מהעונה השלישית של "נולד לרקוד", לפרקים היא אפילו נשמעת שבעת רצון מהמהלך, ותאמינו לי, באנגלית, השפה שבה מתנהל הראיון הזה, זה נשמע אפילו טוב יותר.

רק אל תגידו לי שלא התאבזבת. הרי כולם מסביב אמרו שאת בטוח עולה לגמר.

"הלב שלי נשבר, אבל זה לא קשור להדחה. פשוט, כל כך נהניתי ואז הכיף הזה נלקח ממני. הופעתי בטלוויזיה, למדתי ריקוד חדש כל שבוע, וזה הרבר הכי טוב שיכול לקרות לרקדן. קמתי בחמש בבוקר כל יום ולא התלוננתי לרגע. כל הזמן רק חיכיתי."

"יש המון דברים שאפשר לומר על הסיבה שבגללה לא המשכת, אבל האמת, אין לי מושג איך הודחתי. זה מוזר, התחרות מבוססת על מה שהעם חושב, ואני יודעת שיש לי את כל התמיכה. אני הולכת ברחוב, וכולם אומרים לי 'כל הכבוד' ושאיני נהדרת. בפייסבוק אפילו כותבים לי שאני מעוררת השראה. זה קטע, אנשים לא מבקשים ממני תמונות או חתימות, רק שאלמד אותם לרקוד כדי להיות כמוני, ומבחינתי זה הפרס. בכלל לא אכפת לי מהכסף."

ומה עכשיו?

"אני לא פורשת מבלט, אבל אני רוצה לנסות עוד דברים. ילדים כתבו לי אחרי התוכנית 'למה שלא תיסעי לבני יורק? קטן עלייך להיות פה', אבל

החלומות שלי הם כאן. אני אוהבת להצטלם, ותמיד רציתי לשחק אבל לא היה לי זמן. ב'נולד לרקוד' הראיתי עוד איכויות שלי, ואולי זה מה שיפתח בפניי את הדלת לעולם המשחק."

"בילדותי עשיתי כמה פרסומות לטל וויזיה, וכישראל הייתה לי הודמנות לעשות פרסומות לאינטרנט. שיחקתי נסיכה אמרי קאית ממוקדת ואמרו לי שאני בהחלט יכולה לשחק. גם ריקוד בשבילי הוא סוג של משחק, כי אני הרי עושה שם כל מיני תפקידים ובט לוויזיה או בקולנוע רק צריך עוד לפתוח את הפה. זה מתאים לי. אני אוהבת לדבר. אנשים שפוגשים אותי מתפלאים, כי אני לא נראית להם רקדנית בלט."

למה?

"אני אדם פתוח, ואנשים אומרים שאני מלאת חיים. בדרך כלל, כשאת רואה רקדנית בלט, היא הרבה יותר סגורה, לא מדברת בחופשיות כמוני. זה בגלל הצורך בריכוז. אני הרבה יותר זורמת."

איך בכלל התגלגלה ליסה אוברמן, נסרי כה יהודייה מבית אמיד בטורונטו, לריאליטי ישראלי עממי? עצמו רגע עיניים, וחשבו על אמן מתחיל בתחילת דרכו לפסגה. נכון שעולה בראשכם דירת חדר סגפנית ומקרר חצי ריק? מישו שאין לו ברירה אלא להתיחרות על תשומת הלב בטלוויזיה כדי להשיג מלגה שתשמן את דרכו למעלה? איברמן, בתם הקטנה של נשיא ומנכ"ל חברת "נובה פארם" (חברת "טבע" בקנדה

אז מי נשאר?

ליסה בקטש מתוך "נולד לרקוד"

רק ארבעה יעלו לגמר של "נולד לרקוד", שיתקיים כ'3 במרץ, ובניתיים נותרו שלושה בנים ושלוש בנות: הראל קיי, תל אביבי בן 27, שרוקד מגיל שמונה וניסה להתקבל גם בעונה הקודמת; נתי (נתנאל) בלאיש, בן 25 מבאר שבע, שקיבל את אהבת הריקוד מאמו, רקדנית בלט במרוקו; איתור אסטמן, בן 25 מקיבוץ געתון, שעלה מרוסיה לפני שמונה שנים והחל את קריירת המן חול שלו בגיל ארבע בלהקה של אמו; נטליה שטנדרה, בת 28 מראשון לציון, בת זוגו של הטנור יבגני שפור בלוב, שעלתה ארצה לפני חמש שנים ורקדה בלהקה "בת דור"; נעמה חיון, בת 23 מאלון הגליל, שברוומה שלה ריקודים במתג'ס של קריית שמונה ובין תחבוי ביה גם רכיבה מקצועית על סוסים; טניס והררכה בחוג פילאטיס; וארונה חכים, בת 26 מפתח תקווה, שרוקדת מגיל שש, ובעברה לימודים במגמת הנדסה בירורפואית והלומות למצוא תרופה לסרטן.

סטיילינג: שירה נחמיאס ומה לוקצקי / ליישרה&תוקי; איפור: סבטלנה קריליץ; שיעור: מספרות חפיה; תכנונים שחורים ומונע - פול אוד בה, חוץ-אדחת; מעיל - Topshop; טרפרלס, רבובים ותחנות - אמריקן אפרל; והמשך

חילה של גבר

ע ח ו ס א ל נ ב ו ג ן

ציוניוני הדרך

הילד חזר הביתה עם תעודה פצצה

נמרות שאנחנו הורים כאילו מודעים, שיודעים שאסור להפיל את החלומות והציפיות שלנו על הילד, ואפילו שהנחנו יד על "מקראות א'" ונשבענו לשעולם לא נחזור על הטעויות שעשו ההורים שלנו - כיום שהילד חוזר עם התעודה מבית הספר קרסו הקונספציות החינוכיות באחת והקרנבל הגדול התחיל.

כדי להבין את נפתולי העלילה אומר רק שאחרי שנים של השקעה הורית ואתגרת המערכת הפדגוגית על כל יועציה, מומחיה ומוריה, הגיע במפתיע הילד הביתה עם תעודה בת זונה שרובה עשיריות עגולות ריפות. אמנם הספרה 10 עצמה לא הופיעה במסמך התיסטורי כי איה פרנגו פוליטיקלייקורקט החליט שציון עם מספרים זה השואתי, שיפטי, אנטי חינוכי או השד יודע מה, אבל למרות השפה החמקמקה שמאפיינת את דור התעודות החדש אפשר היה להבין שהפעם הילד יצא תותח.

בהתאם לרקע ולהיסטוריה הפרטית התפלג מערך ההורים כביטנו לשני שבטים עיקריים: שבט סוראנה האמביציוני בראשות מאמי, שחגג את ניצחון הרוח על החומר (חומר הלימודים, כמובן), ושבט ג'בארו האנטי מסדרי בראשותי, שראה בתעודה המוצלחת תחילתו של מסע חסר תוחלת אל עבר כלוב הזהב של התחרותיות המערבית.

יש שיטענו, ואולי בכירה לא מועטה של צדק, שכל אחת מהגישות לברה יכולה לספק שפע של פרנסה לאותו פסיכולוג משועמם שייאלץ לשמוע את הילד מתלונן על ההורים הרפוקים שלו, אבל נכון לעכשיו גם מאמי וגם אני משתדלים לא להשוב על שלב ההדחתו.

הסלוגן של מאמי האמביציונית היה קליט, ממוקד ותובעני: "כל הכבוד על העשיריות, חמודי, אבל אני רואה שעל ה'80 בחשבון אנתנו עוד צריכים לעבוד". לעומתה, שיקף המוסו שלי בעיקר חדרת הצלחה שגרמה לי למלל משהו כמו: "יופי טיפ אצל תשכח שמה שחשוב זה המאמץ וגם שמונה זה ציון יפה מאוד". בהמשך השבוע ניתן היה להבחין בהבדלי הגישה גם בכל מה שקשור לדיווחים בתקשורת. מאמי בעלת המוג הים תיכוני שלפה כנאוה את התעודה הנוצצת בפני כל מי שעשה את הטעות ונכנס לפריים או לטוחח השמיעה שלה, כמוכן לא לפני שסיימה סבב טלפונים אינטימי לשלוש מאות מקורבים נבחרים.

אצלי, כמנהגם של יוצאי אשכנז המאופקים, העניינים היו מעט מסיוגים, ואחרי ברכות ואיחולים לזוכה המאושר המשכתי את שגרת היום, כי מי כמוני יודע שציונים, ממש כמו כסף, הם טרף קל לקוקוס, פודעים ושאר ליסטים משכבתי שמחה שעלולים לבוא בשער כל רגע.

הסיבה להבדלי הגישות פשוטה ואף כנאלית. מאמי התחרותית השתייכה בבית הספר לאלית המצטיינים של הכיתה ואת שנות ילדותה היא בילתה בחברתו של משפט מפתח טורדני שרק שנים אחר כך גבה את מחירו: "יופי, סוליקה, 99 זה באמת יפה, אבל למה לא 100?"

אני, לעומת זאת, התרוצצתי רוב ילדותי בין כורסת המנהל לספת הפסיכולוג, שרופדה שליליים ושאר בלתי מספיקים, וכדי למקסם את החוויה טרחתי גם להישאר כיתה, והנה לכם אבא עשר שמסתפק גם בשמונה. אפילו שבע הולך.

ג.ב. אם בית הספר הוא בית תיושת לציונים, אז אני בעניין של חווה אורגנית.

כתובת המדרו: elnbogen@zahav.net.il

והמשך

אוף בלט", בית ספר יוקרתי לרקדני בלט כושינגטון, ארה"ב. "היה לי קשה לעזוב את הבית, אבל התמודדתי. הקושי הגיע כשלא הצלחתי להסתדר עם התחרותיות המטרופת שהייתה בין התלמידות. האמת, אפילו בתחרות 'נולד לרקוד' לא הרגשתי את התחרותיות כמו בבית הספר ההוא, ששם כל הזמן היה לחץ מי תקבל את התפקידים הכי טובים. "זה לא היה בשבילי. אחרי שנה חזרתי למאמנת שלי בקנדה, אבל כבר ידעתי שלא שאאר שם לנצח, כי בקנדה אין די אפשרויות בשבילי."

היא התאבזה בישראל בגיל 19, כשבאה ארצה לביקור עם בני נוער במסגרת פרויקט "תגלית". הביקור שינה אותי. מעולם לא הייתי בשום מקום מלבד קנדה וארה"ב וחטפתי שוק תרבותי. ראיתי חיים אחרים. כנראה נמש' כתי לישראליות הזאת, כי שלושת בני הזוג האחרונים שלי בחו"ל היו בנים להורים ישראלים."

היא עזבה את ישראל נרגשת. זמן קצר אחר כך השתלבה בלהקה בלט מקצועית בארה"ב. ניסיון נוסף לפתח את קריירת המחול. שוב לבד, הפעם באזור שיקגו, הרחק מהקהילה היהודית ומחי הברה היססים.

"זו הייתה שנה עם פוקוס רק על הריקוד. לא היו לי שם חיי חברה, כך שממילא לא הרגשתי שאני מפסידה משהו. שם גם התחולל סוף סוף שינוי בגישה של אבא. הוא ראה אותי בהפקה 'סינדרלה' ואמר לאמא: 'את צודקת. זה מה שהיא צריכה לעשות'. סוף סוף הוא הבין."

לפני שנתיים עשתה עלייה לברה. את הוריה היא רואה בניקוריה בקנדה וכשהם מגיעים ארצה מרד פסטמבר, בשל עסקיו של האב. בניקורם האחרון ראו ההורים את הבת במהלך האודישנים ל"נולד לרקוד" והתרגשו עד דמעות. ההורים, היא מספרת, הקפידו לראות כל תוכנית של "נולד לרקוד" בשידור חי דרך האינטרנט הביתי. אביה גם נהג לשלוח לה הורעות בסלולרי לפני כל תוכנית עם איחולי הצלחה.

למה, בעצב, עזבת את החיים הנוחים שלך מאחר לטובת עתיד לא ברור בישראל? מה משך אותך לבוא?

"הוריי הנחילו לי תחושת מורשת ומסורת חזקה. ברגע שהגעתי לישראל הרגשתי שייכות מרדימה. אולי מפני שישראל היא מדינה קטנה, אתה מיד מרגיש קשר ישיר עם כל אחד."

ואיך רגעי בדידות?

"אני מרגישה לבד, אבל לא בודדה. ברור שאני מתגעגעת למשפחה שלי, כל יום, אבל ישראל היא מדינה זמה ומקבלת פנים ומאז התוכנית בורכ' תי בהמון חברים חדשים ופגשתי אנשים מרדימים בתעשייה. למרות האפ'ס והדאו'ס, המשפחה שלי נמצאת רק מרחק של רוא"ל או שיתח טלפון אחת, ויש משהו בישראל שגורם לי להרגיש חלק ממשפחה."

הנחיתה בתל אביב הייתה רכה. היא התמקמה בדירה קטנה ומעוצבת בסביבות שינקין, והרגישה שהייה מתחילים עכשיו.

"זה היה מושלם. אחרי השנה הקשה היא בארה"ב באתי לברוק מה אני באמת רוצה וגיליתי שיש בישראל להקת בלט קלאסי. עשיתי אודישן, והם אמרו בצחוק 'אהבנו אותך על אף שאת נראית שיקסע...'"

אז אם הכל היה כל כך מושלם, למה עזבת את הבלט הישראלי אחרי שנה לטובת "נולד לרקוד"?

"עשיתי את זה כשביל עצמי. משהו בריקוד שלי נזקק לאתגר, והתוכנית הייתה האתגר הזה."

עכשיו את רוצה לשהק. איך תקבלי תפקידים עם איצר מילים בעברית כל כך דל?

"עליתי לארץ בלי לדעת מילה בעברית. ידעתי להגיד רק 'שלום, אני עולה חדשה'. הכרתי את הברכה של חנוכה, וזכרתי משהו מבר המצויות של אחי בבית הכנסת. העברית נשמעה לי ג'בריש, אבל לאט לאט, אפילו בלי אולי-פן, התחלתי ללמוד מילים. בינתיים הבנתי שזה לא מספיק, אז כבר נרשמתי לאלופן."

את יודעת שבמדינה ים תיכונית המראה האמריקאי שלך הוא סוג של טיפ קאסטינג.

"לא תמיד אני הבלונדינית היפה. כשעשיתי בתחרות את הריקוד היפני והחלפתי את הדמות שלי, הראיתי שאני יכולה להשתנות. אפילו העניינים שלי היו מתוחות לצדדים. זה מה שיפה בתוכנית, ראו אותי כליצינית וכיפנית וצבע השיער לאבטינה את היכולות שלי."

את מתחילה להרגיש ישראלית?

"כמעט. התרבות הישראלית מתאימה לי. יש לי מנטאליות דומה, אני אוהבת להנגו, אוהבת את הסצנה ואוהבת את החיים. בכל עשרים שנות חיי בקנדה לא היו לי חברים כמו שיש לי עכשיו. האנשים שם יותר סגורים, אילי בגלל הקור. כאן האנשים באמת יכולים ללכת אחרי החלומות שלהם. אני גם מרגישה מבורכת הודות לתחרות. אנשים מבגים עכשיו שאני עולה חדשה ולא איוו תיירת כמו שחשבו בעבר והם מתייחסים אליי אחרת. אני כבר לא מרגי' שה אאוט סיידרית. קיבלתי את הצ'אנס שלי לעשות את מה שאני אוהבת."

ואחבה?

"אין לי חבר. אבל יש לי עניין ואני לא רוצה להרחיב. אם הוא קרא את זה, הוא יודע."